

РЕШЕНИЕ

№ 13527

гр. София, 17.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 46 състав, в
публично заседание на 21.01.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мариана Маркова

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **8356** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203, ал. 1 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ), след като с решение № 9347 от 06.08.2024 г. по адм.д. № 3637/2024 г. на ВАС делото е върнато за ново разглеждане.

Образувано е по обективно съединени искиове, предявени от Б. А. М. чрез адв. С. от АК – [населено място] срещу ОДМВР – К. (съобразно уточнителна молба на ищеца от 14.10.2024 г.) за заплащане на сумата от 4 000 лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди (с оглед допуснатото в о.с.з. на 21.01.2025 г. изменение на размера на този иск) и сумата от 1 442,80 лева, представляваща обезщетение за имуществени вреди, от които 442,80 лв. за стойност на ограда; 400 лв. – за транспортни разходи – бензин за пътуване от С. до [населено място] и обратно; 150 лв. за доставка по куриер, ведно със законната лихва от датата на увреждането - 30.03.2021 г. до окончателното изплащане на главниците; 450 лв. за адвокатски хонорари за обжалване действията на органите на МВР.

Ищецът твърди, че е собственик на поземлен имот в [населено място], обл. К.. На 29.03.2021 г., пред имота му бил спрян служебен автомобил, придружаван от инспектор Т. Д. от РУ на МВР М.. Ищецът заявява, че от записа на поставената в имота му камера установил, че са били проверявани минаващите по платното за движение автомобили, но не била проверена минаваща каруца, натоварена с бракуван лек автомобил и разрязана ламарина. Виждало се, че около 16.40 ч. каруцата се върнала и при разминаване с насрецно движещ се лек автомобил, без да намали скоростта си, се врязала в оградата на собствения на ищеца имот. Впоследствие той констатирал, че били деформирани и с разрушена изолация три платна, които не били годни за употреба.

Щетите на оградата, белгийска марка „Р“, възлизали на общо 442,80 лв. Ищецът заявява, че се обадил на посочения полицейски служител, за да установи лицата, които са били в каруцата и след няколко дена получил обаждане от непознат телефонен номер и при проведения разговор му било обяснено, че нямат пари да платят оградата. Почувствал се обиден и засегнат, че телефонният му номер е попаднал в непознати лица. Същевременно, въпреки забраната движението на пътни превозни средства с животинска тяга, служителите на МВР са допуснали преминаването на каруцата и не са ѝ извършили проверка. В резултат на бездействието на служителите на МВР са му били причинени вреди - останал е без защитна ограда, както и на 30.03.2021 г. бил принуден да пътува от [населено място] до [населено място], за да види състоянието ѝ и да организира охраната на имота. Бил принуден да търси майстор, който временно да заздравя оградата; да търси нови платна, както и да комуникира с извършителя. Освен това изпитвал притеснение, стрес, дискомфорт, безпомощност пред неправомерното поведение и злоупотреба с власт от служители на реда, призвани да спазват законите, нервно напрежение, публично унижение, срам и неудобство, че не може да се защити.

Ето защо претендира ответникът да бъде осъден да му заплати процесните суми, представляващи обезщетения за претърпените неимуществени вреди и причинените имуществени вреди, ведно със законната лихва от датата на „деликта“ – 30.03.2021 г. до окончателното плащане на главницата. Претендира разноски.

Ответникът – Областната дирекция на МВР К. оспорва исковете като неоснователни. Твърди, че не може да се направи извод какви действия и бездействия, на кои длъжностни лица при или по повод на административна дейност са предмет на обезщетяване. Поддържа, че полицейският орган не е извършвал административна дейност, а контролна дейност на пътя. Заявява, че Т. Д. не е административен орган. Счита, че не е налице бездействие, произтичащо пряко от нормативен акт и липсва законово задължение за определено действие. Не дължи обезщетение за имуществени вреди. Изтъква, че не е налице причинна връзка с неимуществените вреди. Евентуално – претендира прекомерност на обезщетението за неимуществени вреди.

СГП, представлявана от прокурор Д., изразява становище за неоснователност на исковата претенция.

Административен съд София - град, като съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По силата на договор за покупко-продажба на недвижим имот, частна общинска собственост, сключен на 24.08.2012 г., Б. А. М. е собственик на поземлен недвижим имот, находящ се в [населено място], общ. М., с площ от 4097 кв.м.

На 29.03.2021 г. наряд от служители на ЗЖУ – К. и Т. Д. – мл. експерт в РУ – М. провеждали СПО на пътен разклон за [населено място], общ. М., в непосредствена близост до имота на ищеца. Полицейският служител Т. Д. пропуснал да извърши проверка на ППС с животинска тяга (каруца) за спазване изискванията на Наредба за поддържане и спазване на обществения ред в [община].

В съдебно заседание от 21.02.2025 г. се извърши оглед на флаш-памет, приложена като веществено доказателство по делото. На файл № 5806-B.-OGRADA-192022-0-02-05 се вижда как каруца минава покрай зелена ограда и я задиря с натоварена в каруцата ламарина, след което спира.

В показанията си свидетеля Н. Т. Д., разпитан при предходното разглеждане на делото, се установява, че познава ищеца от 50 години и знае, че той притежава имот в М., в който през април 2021 г. настъпил инцидент. В деня на инцидента, св. Д. по покана на ищеца се намирал в

имота му. Около 10.00-10.30 ч. на улицата пред имота пристигнали служители на жандармерията, които започнали да извършват проверка на автомобили. Св. Д. видял как покрай контролните органи минала каруца, натоварена с тенекии, наподобяващи купе от кола, което било извънгабаритен товар, но водачът не бил спрял за проверка и продължил пътя си. Междувременно жандармерийските служители проверили няколко автомобила. Св. Д. твърди, че към 12.00 ч. си тръгнал и не е видял какво се е случило впоследствие. На следващия ден ищецът споделил с него, че след като той си тръгнал, колата с каруцата минала и заминала и никой не я спрял. Не е бил свидетел какво е станало впоследствие. Свидетелят заявява, че на следващия ден ищецът му показал записи от видеорегистратор как около 16.40 ч. тази същата каруца, с разрязани тенекии, при разминаване с насрещно движещ се лек автомобил и за да избегне удар с него, се блъснала в оградата на имота му и задрала с тенекиите платната от оградата, в резултат на което били повредени три-четири платна от нея. Оградата не била бутната, но била повредена. Св. Д. изтъква, че ищецът му споделил, че в близост до имота му се намира ромска махала и полицейските органи от страх не правят забележки, не извършват проверки на жителите ѝ и не им налагат наказания.

При новото разглеждане на делото е разпитана като свидетел Н. А. С., която посочва, че във връзка със случая ищецът е подавал жалба до компетентните институции, в резултат на които е било наложено наказание на полицейския служител, но не е потърсена отговорност от ромите. Последните започнали да се държат грубо и цинично с ищеца, като впоследствие към него били отправяни и заплахи, по които също не било взето отношение от полицейските органи. Заради невъзможността да получи защита от държавните органи, ищецът се ядосвал, станал избухлив, изнервен и се притеснявал да остава в имота.

Във връзка с причинената щета на имота, ищецът подал жалба до ОДМВР – К., по повод на която е извършена проверка, при която е констатирано нарушение на служебната дисциплина от мл. експерт Т. Д. - служител на РПУ М. при ОДМВР – К..

При новото разглеждане на делото са изискани материалите по административната преписка, образувана във връзка с воденото срещу служителя Т. Д. дисциплинарно производство. От тях се установява, че със заповед № 292з-2320 от 10.11.2021 г. на мл. експерт в РУ – М. Т. Д. е наложено дисциплинарно наказание „писмено предупреждение“ за срок от три месеца. Наказанието е наложено за това, че около 13.00 ч. на 29.03.2021 г. на пътен разклон за [населено място], общ. М., при провеждане на СПО съвместно със служители на ЗЖУ – К. не е изпълнил служебните си задължения за контрол по спазване разпоредбите на Наредба за поддържане и спазване на общественения ред в [община], като е пропуснал да извърши проверка на ППС с животинска тяга (каруца) за спазване на изискванията на чл.18, ал.2, т.1, т.2 и т.3 от посочената Наредба, поради което не е взел и отношение за спазване на тези изисквания.

В придружителното писмо, с което са изпратени материалите по преписката, е отразено, че по повод процесния случай не е ангажирана административнонаказателната отговорност на лицето С. И. и липсва информация дали последният е възстановил щетите.

Копие от подадената от ищеца жалба по отношение на служители от ЗЖУ е насочена към ГД „Жандармерия, специални операции, и борба с тероризма“, МВР, извършена е проверка, при която е прието, че служителите на ЗЖУ - К. не са извършили нарушение при изпълнение на служебните си задължения.

По жалба на ищеца в РП - К. е образувана пр.пр. № 1021/2021 г., по която е извършена проверка, в хода на която прието, че не са налице данни за съставомерно поведение от страна на полицейските служители по смисъла на чл. 282, ал. 1 и чл. 387, ал. 1 НК. Прието е също така, че не са налице данни и за извършено престъпление от общ характер по чл.216, ал.1 НК, а доколкото

са налице данни за извършено деяние по чл.216, ал.6 вр. ал.1 НК същото се преследва по тѣжба на пострадалия. С тези съображения с постановление на прокурор при РП – К. от 04.06.2021 г. е отказано образуването на досѣдебно производство. Постановлението е потвърдено от ОП – К. и АП – П..

Ищецѣт не е подавал тѣжба срещу С. К. И..

Сѣдѣт не обсъжда останалите представени по делото писмени доказателства, касаещи извършена предварителна проверка по жалба на ищеца, тѣй като същите касаят различен случай и са неотносими към процесния.

При така установената фактическа обстановка сѣдѣт достига до следните правни изводи:

Сѣгласно чл. 7 от Конституцията на Р Б държавата отговаря за вреди, причинени от незаконни актове или действия на нейни органи и длѣжностни лица.

Чл.1, ал. 1 от ЗОДОВ предвижда, че държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длѣжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. По силата на алинея втора, искове по, ал. 1 се разглеждат по реда, установен в Административнопроцесуалния кодекс, като местната подсѣдност се определя по чл. 7, ал. 1 искѣт за обезщетение се предявява пред сѣда по мястото на увреждането или по настоящия адрес или седалището на увредения срещу органите по чл. 1, ал. 1 и чл. 2, ал. 1, от чиито незаконни актове, действия или бездействия са причинени вредите. В чл. 203 АПК е регламентиран редѣт за предявяване на иски за обезщетения, а за неуредените въпроси за имуществената отговорност се прилагат разпоредбите на ЗОДОВ за вреди, причинени на граждани и юридически лица. Сѣгласно чл. 205 от АПК искѣт за обезщетение се предявява срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинените вреди. Сѣгласно Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2005 г. по тѣлк. гр. д. № 3/2004 г., ОСГК на ВКС когато вредите произтичат от фактически действия или бездействия на администрацията, обезщетението за тях може да се иска след признаването им за незаконни, което се установява в производството по обезщетяването - чл. 1, ал. 2 ЗОДВПГ (загл. изм. ДВ бр. 30 от 11.04.2006 г., в сила от 12.07.2006 г.).

В процесния случай се спори относно наличието на първата от кумулативно необходимите предпоставки на посочената норма.

Предвид установеното от събраните по делото доказателства следва да се приеме за установено, че на 29.03.2021 г., покрай собствения на ищеца имот, находящ се в [населено място], общ. М., е преминало превозно средство с животинска тяга (каруца), управлявано от С. К. И., по пътя за ромската махала, натоварено с купе от автомобил и обратно - със същото купе, но разфасовано. При преминаването на каруцата първият път безспорно се установява, че на разклона за [населено място] са се намирали служители на ЗЖУ-К., както и служител на РУ – М. при ОДМВР К. – Т. Г. Д.. Те са видели натоварена каруца, с автомобилно купе, която се движела по посока на ромската махала на [населено място]. В това време спирали други автомобили на проверка, но не са спрели тази каруца. След определен период от време същата каруца се е върнала по същия път, с нарязано купе и докато минавала покрай оградата на ищеца е настѣпило повреждане на тази ограда - натоварената ламарина (част от нарязаното купе на автомобил) е задрала оградата на ищеца.

Следва да се посочи, че не са ангажирани доказателства относно твърдяното неправомерно поведение - предаване на лични данни на ищеца от служители на ответника на трети лица. Не са ангажирани доказателства относно твърдяното „бездушно“ отношение от служители на ответника.

Спори се и относно това доколко е налице „бездействие“ - фактическо или „правно“ от страна на служителите на ответника и били ли са длъжни те да „действат“ в процесния случай.

Съгласно разпоредбата на чл. 165, ал.1, т.1 ЗДвП определени от министъра на вътрешните работи служби контролират спазването на правилата за движение от участниците в движението, техническата изправност и обезопасяването на товарите на движещите се по пътя ППС, като за целта служебните лица са длъжни да извършат проверката по безопасен начин, осигурявайки необходимата видимост. Според ал.2, т.1 на цитираната нормативна актове при изпълнение на функциите си по този закон определените от министъра на вътрешните работи служби имат право да спират ППС, да проверяват документите за самоличност и свидетелството за управление на водача, както и всички документи, свързани с управляваното превозно средство, и с извършвания превоз и със заплащането на таксата по чл. 10, ал. 1, т. 1 от Закона за пътищата. Съобразно чл.165, ал.3, т.1 ЗДвП наказва се с глоба от 500 до 3000 лв. водач, който, без да спазва установения за това ред управлява пътно превозно средство с размери, маса или натоварване на ос, които надвишават нормите, определени от министъра на регионалното развитие и благоустройството. Ал. 4 предвижда налагането на глоба и на водач, който управлява ППС с неукрепен товар в нарушение на изискванията на наредбата по чл. 127, ал. 4 от Закона. В чл.127 ЗДвП са въведени изисквания превозваните товари да не създават опасност за участниците в движението; да бъдат укрепени и да не се влачат по пътя и да не ограничават видимостта на водача и да не нарушават устойчивостта и управляемостта на пътното превозно средство.

Безспорно е, че на ответника - ОДМВР К., съгласно чл. 42, ал. 2, вр. чл. 6, ал. 1, т. 7 ЗМВР, са възложени и контролни функции.

Съгласно чл. 30, ал. 1, т. 5 ЗМВР, контролната дейност се осъществява чрез проверки за спазване на правилата за движение по пътищата, на техническата изправност и регистрацията на моторните превозни средства, на водачите на моторни превозни средства и при пътнотранспортните произшествия.

Съгласно чл. 58, ал.1 от Инструкция за реда и организацията за осъществяване на дейността по, ал. 1, т. 3 и 5 на министъра на вътрешните работи, издадена на основание чл. 30, ал. 2 ЗМВР, служителят, назначен в наряд за пътен контрол, спира водачите на ППС за проверка, когато има видимо нарушение на правилата за движение по пътищата; има неизправности на ППС или разположението на товара създава опасност за участниците в движението.

Видно от показанията на св. Д. е, че той е видял процесния ден, че е минала една каруца с извънгарбитен товар и това ППС и движението му с този товар са били възприети и от служител на ответника. Превозваното купе от автомобил следва да се приеме, че видимо е създавало опасност за участниците в движението. Действително, за този факт не са представени преки доказателства, но наличието му се установява и от съдържанието на представения видеозапис от ищеца. На него се вижда как част от посоченото купе, натоварена по ширина на каруцата, значително излиза извън нейните граници. Купето, в неговата цялост, в която е включена и тази част, безспорно е по-голямо от габаритите на каруцата и следователно - би могло да създаде опасност за участниците в движението. Същевременно, служителят на ответника, с оглед изпълнението на задълженията по цитирания чл. 58, ал. 1, т. 2 от посочената Инструкция, не са направили какъвто и да било опит, в нито една от двете посоки, да спрат и да проверят или по някакъв начин да възпрепятстват движението на този товар, а още по-малко - да санкционират водача, който са го е превозвал.

От справка на сайта на [община] се установява, че е издадена Наредба поддържане и опазване на обществения ред в [община], на основание чл. 22, вр. чл. 21, ал. 1, т. 13 от ЗМСМА, съгласно която се установява, че е забранено движението с животинска тяга само на територията на

[населено място] - чл. 18, ал. 1, от Наредбата, публикувана на сайта на общината.

Съгласно чл. 18, ал. 2 от същата Наредба е разрешено движението на такива ППС само при следните условия: ако ППС отговаря на определени технически изисквания, има поставени светлоотразители, престилки за предпазване от замърсяване пътното платно и тротоарните настилки с фекалии; има регистрационен номер и талон за регистрация, а животните са идентифицирани и притежават ветеринарномедицински паспорт.

Предвид изложеното по-горе следва да се приеме, че служител на ответника е извършил нарушение като е пропуснал, без да се извърши проверка, движението на процесната каруца. Установява се, че с превозвания с нея товар видимо е извършено нарушение на правилата за движение по пътищата, поради което е следвало да се спре, провери и евентуално - да се санкционира водача, но не е сторено това. Посоченото бездействие следва да се свърже посредством пряка причинна връзка, условие без което не би бил налице установеният по делото резултат - повреждането на оградата от страна на водачите на каруцата посредством обезопасения товар. Това е така, доколкото се установи, че превозваното от каруцата автомобилно купе първо е било превозено пред тях, впоследствие е било нарязано на парчета и отново натоварено в този си вид на каруцата и обратно е транспортирано по същия път. Именно транспортиран в този вид се установи, че товарът е причинил на ищеца вреди. Относно размера на същите, доколкото не се оспорват констатациите в хода на извършените предварителни проверки, съдът възприема, че искът за имуществени вреди е основателен за сумата от 442,80 лева, представляваща стойността на увредените платна от оградата на имота на ищеца. Следва да бъде уважена и акцесорната претенция за законна лихва от датата на вредоносното събитие - 30.03.2021 г., до окончателното й изплащане.

По отношение на претендираните от ищеца разноски за адвокатски хонорари за изготвяне на „жалби до институциите“ и посещението до институциите; изготвяне на жалба до органите на МВР. Действително се установява, видно от договор за правна помощ от 31.08.2021 г., че ищецът е заплатил сумата от 450 лв. на адв. А. С. от АК – [населено място], за оказване на правна помощ и съдействие, изразяващи се в „жалби МВР, Прокуратурата, министъра на вътрешните работи във връзка с ограда в [населено място], [община]“.

С оглед на изложеното по-горе относно констатираното наличие на неправомерно бездействие от страна на служител на ответника (за което му е наложено и дисциплинарно наказание), именно в резултат на което се установява, че са претърпени вреди от ищеца - в случая разноски за адвокатско възнаграждение, съдът намира, че следва да се присъдят тези разноски. Т.е. установява се такова поведение на служител на ответника, именно поради което се е стигнало до направата им. Ето защо съдът намира, че следва да се присъдят тези разноски.

По делото не са ангажирани доказателства за направените от ищеца разноски за транспортни разходи – бензин за пътуване от [населено място] до [населено място] и обратно в размер на 400 лв. и за куриерска услуга в размер на 150 лева. Представените извадки от интернет на техническите данни относно средния разход на притежавания от ищеца лек автомобил, не установяват безспорно твърденията на ищеца за броя на пътуванията до [населено място] и изминатите километри по повод конкретния случай. За извършена куриерска услуга въобще липсват доказателства. Затова тези искове следва да се отхвърлят.

По отношение на претенцията за неимуществени вреди, ще следва да бъде съобразено, че те се изразяват в засягане на нематериални блага и личната сфера на правния субект, обхващат последиците от засягането на личността и достойнството на пострадалия и неговото добро име в обществото, неговия емоционален живот, физическите и морални страдания, предизвикани от действия и актове на други лица.

От събраните по делото гласни доказателства, съдържащи се в показанията на св. С., безспорно се установяват преживени от ищеца негативни емоции в резултат на бездействието на полицейския служител - създаден у него психически дискомфорт, изнервеност и чувство на безпомощност на първо място поради пропуск на наказанния полицейски служител да извърши проверка на процесната каруца и на второ място поради нереализирана административнонаказателна отговорност спрямо причинителя на имуществените вреди. Тези претърпени от ищеца негативни емоции следва да бъдат квалифицирани като неимуществени вреди и съответно да бъде определен справедлив размер за тяхното обезщетяване.

На следващо място следва да се посочи, че съгласно чл. 4 ЗОДОВ държавата и общините дължат обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице. В случая е установено наличието на причинна връзка между вредите и незаконосъобразното в случая бездействие, като елемент от горепосочения фактически състав, от който възниква обезщетителната отговорност на държавата, тъй като вредите са в резултат на увреждането, настъпили са по повод и във връзка с него. Ето защо, следва да се приеме, че неимуществените вреди на ищеца, са доказани по основание.

Не се доказва по делото служител на ответника да е предоставял личният телефонен номер на ищеца на извършителя на деянието, за да се свърже, с евентуално причинени неимуществени вреди.

Относно размера на претендираните неимуществени вреди, съдът намира, че следва да намери приложение разпоредбата на чл. 52 ЗЗД, като размерът на обезщетението за претърпените неимуществени вреди се определи по справедливост. Понятието „справедливост“ е морално-етична категория, а размерът на обезщетението като паричен еквивалент на причинените неимуществени вреди, следва да бъде определен при съобразяване характера, вида, изражението и времетраенето на претърпените вредни последици, ценността на засегнатите нематериалните блага и интереси и при отчитане икономическия стандарт в страната към момента на увреждането, така, че обезщетението да не бъде средство за неправомерно обогатяване. Спазването на принципа на справедливостта като законово въведен критерий за определяне паричния еквивалент на моралните вреди, изисква размерът на обезщетението за претърпени неимуществени вреди да бъде определен от съда, с оглед на всички установени по делото факти и обстоятелства, касаещи начина, по който незаконосъобразните действия са се отразили на увреденото лице.

Съдът намира в тази връзка, че интензитетът на породените негативни емоционални преживявания у ищеца е сравнително нисък, изразени са като състояние на изнервеност и безсилие, но без белези на дълбоки и трайни увреждания. Не се установява трайно влошаване на здравето на ищеца. Отчитайки всички посочени до тук обстоятелства, предвид характера и интензитета на породените негативни преживявания, настоящият съдебен състав приема, че искът следва да бъде уважен при определяне на обезщетение за претърпени неимуществени вреди в размер на 500 лева. Според съда именно посоченият размер най-точно и съответно ще овъзмезди претърпените вреди от ищеца и този размер именно съответства на установените по делото факти и общоприетия критерий за справедливост, визиран в разпоредбата на чл. 52 от ЗЗД. Следва да бъде уважена и акцесорната претенция за законна лихва от датата на вредоносното събитие - 30.03.2021 г., до окончателното ѝ изплащане. За горницата над тази сума до пълния предявен размер от 4 000 лева, искът като неоснователен и недоказан, следва да бъде отхвърлен.

Установява се, че ищецът е направил разноски за адвокатско възнаграждение – общо в размер на 3370 лева, от които 1570 лв. при предходното разглеждане на делото в АССГ, 800 лева пред ВАС,

и 1 000 при настоящото разглеждане на делото, видно от представените договори за правна помощ. Ищецът е направил разноски за държавни такси в общ размер на 166,30 лева, от които 90,80 лева за държавни такси за производствата пред АССГ и 75,50 лева – държавна такса за производството пред ВАС.

Тези суми се претендират от ищеца.

Предвид изхода от делото, на ищеца следва да бъдат присъдени направените от него разноски за държавни такси в общ размер на 42,56 лева и за адвокатски възнаграждения – в общ размер на 862,38 лева съобразно уважената част от исковете.

Доколкото ответникът претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение и предвид неоснователността на част от обективно съединените искове, както и предвид фактическата и правна сложност на делото и действително осъщественото процесуално представителство, то се дължат разноски за такова, които, на основание чл. 10, ал. 4 ЗОДОВ, вр. чл. 37 от Закона за правната помощ, вр. чл. 24 от Наредбата за правната помощ в размер на 240 лева – за осъществено процесуално представителство при предходното разглеждане на делото.

След като се компенсират насрещните вземания за разноски на двете страни, следва да се приеме, че двете страни взаимно не си дължат разноски.

На основание чл. 70, ал. 3 ГПК, вр. чл. 72, ал. 2 ГПК съдът намира, че следва да се определи допълнително държавна такса, съобразно броя на предявените обективно съединени искове – общо 5 бр., след като се приспадне вече платената държанта такса от 10 лв. Или общо следва да се определи държавна такса в тежест на ищеца от 30 лв., а в тежест на ответника – 10 лв.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Областната дирекция на МВР К. да заплати на Б. А. М., ЕГН [ЕГН], сумата от 442,80 лв. имуществени вреди, представляващи стойността на повредена ограда, причинени от бездействие на служител на ответника, изразяващо се в пропуск да спре за извършване на проверка на на ППС с животинска тяга, превозващо извънгабаритен товар, ведно със законната лихва от 30.03.2021 г. до окончателното изплащане на главницата.

ОСЪЖДА Областната дирекция на МВР К. да заплати на Б. А. М., ЕГН [ЕГН], сумата от 450 лв. имуществени вреди – разноски за адвокатско възнаграждение по договор за защита и съдействие – № 73/31.08.2021 г.

ОТХВЪРЛЯ предявените от Б. А. М., ЕГН [ЕГН] срещу искове срещу Областната дирекция на МВР К. за присъждане на обезщетение за имуществени вреди, претендирани от бездействие на служител на ОДМВР К., за сумата от 400 лв. – за транспортни разходи – бензин за пътуване от С. до [населено място] и обратно и за сумата от 150 лв. за доставка по куриер на „С.“ на платна за поправка на повредена ограда от С. до М. и монтажа им.

ОСЪЖДА Областната дирекция на МВР К. да заплати на Б. А. М., ЕГН [ЕГН], сумата от 500 лв. неимуществени вреди, представляващи претърпени от ищеца негативни преживявания, причинени от бездействие на служител на ответника, изразяващо се в пропуск да спре за извършване на проверка на на ППС с животинска тяга, превозващо извънгабаритен товар, ведно със законната лихва от 30.03.2021 г. до окончателното изплащане на главницата, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за разликата до пълния предявен размер от 4 000 лева.

ОСЪЖДА Областната дирекция на МВР К. да заплати на Б. А. М., ЕГН [ЕГН], сумата от разноски за държавни такси в общ размер на 42,56 лева и за адвокатски възнаграждения – в общ размер на 862,38 лева съобразно уважената част от исковете.

ОСЪЖДА Б. А. М., ЕГН [ЕГН], да заплати на Областната дирекция на МВР К., направените

разноски по делото в размер на 240 лева за осъществено юрисконсултско възнаграждение.

ОСЪЖДА Б. А. М., ЕГН [ЕГН] да заплати по сметка на АССГ сумата от 30 лв. – държавна такса, а Областната дирекция на МВР К. – 10 лв. държавна такса по сметка на АССГ.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от уведомяването за изготвянето му.

Съдия: